

I november 1940 blev der af produktions- og råstofkommissionen afgivet en betænkning om rationel kraft- og varmforsyning m. v. Til nærmere undersøgelse af dette spørgsmål blev der af ministeriet for offentlige arbejder i 1941 nedsat et teknisk udvalg. Udvalget afgav i marts måned 1946 en betænkning, hvoraf det fremgår, at de størst mulige fordele i økonomisk henseende vil kunne opnås ved at videreføre den allerede ret fremskredne centralisation af elektricitetsproduktionen i landsdelene Jylland og Fyn således, at der oprettes 6 store produktionscentraler, beliggende i eller i nærheden af Ålborg, Århus, Fredericia, Esbjerg, Åbenrå og Odense samt ved at etablere kombineret elektricitets- og varmeproduktion til boligopvarmning i de af centralerne, som er beliggende i umiddelbar nærhed af de større byer, Ålborg, Århus, Esbjerg og Odense. På Sjælland, Lolland, Falster og Møen har centralisationen allerede fundet sted i meget vidt omfang, idet disse landsdele hovedsageligt forsynes fra 3 store elektricitetsværker, nemlig H. C. Ørstedsværket, Kyndbyværket og Masnedøværket, hvortil i løbet af et par år kommer et kombineret kraft- og varmeværk ved Kalkbrænderihavnen i København.

At dømme efter forholdene vedrørende landets elektricitetsforsyning, således som disse har udviklet sig i de senere år, må det anses for godt gjort, at udviklingen på frivillig basis i alt væsentligt vil følge de retningslinier, som det tekniske udvalg har anbefalet i sin betænkning af 1946.

Elektricitetsrådet finder herefter, at de gældende bestemmelser om det offentlige indseende med elektricitetsværkernes teknisk-økonomiske forhold bør opretholdes i uforandret skikkelse og har overensstemmende hermed indstillet til ministeriet, at revisionen af loven begrænses til ændring af nogle bestemmelser, som angår andre forhold, og for hvilke der nærmere er redegjort i bemærkningerne til de enkelte paragraffer.

Idet ministeriet for offentlige arbejder har kunnet tiltræde den afgivne indstilling,

har man til gennemførelsen heraf udarbejdet nærværende lovforslag, hvorefter blandt andet stærkstrømslovens § 22 om revision af lovens bestemmelser bortfalder.

Til de enkelte paragraffer bemærkes følgende:

Til § 1.

Bestemmelsen blev i 1935 optaget for at give elektricitetsrådet mulighed for at fastsætte en passende frist til at bringe de radiomodtageanlæg og antenneanlæg i orden, der ikke tilfredsstillede stærkstrømsreglementets bestemmelser. Dette er nu sket, og bestemmelsen, der ikke findes i stærkstrømsreglementet af 1. oktober 1946, kan derfor bortfalde.

Til § 2.

Forslaget indeholder en udvidelse af adgangen til ekspropriation, således at der nu vil kunne erhverves arealer til anlæg af nye elektricitetsværker.

Ved stærkstrømslovens vedtagelse i 1935 mente man ikke, at der senere ville ske nogen væsentlig forskydning i den allerede etablerede, stedlige placering af landets elektricitetsværker, hvorfor en bestemmelse, der gav adgang til ved ekspropriation at erhverve arealer til udvidelse af bestående elektricitetsværker, dengang måtte anses for fyldestgørende.

Efterhånden som bebyggelsen tiltager i de større byer, bliver spørgsmålet om etablering af nye storcentraler i stedet for de ældre og ugunstigt beliggende centraler aktuelt, og der bør derfor også være mulighed for ved ekspropriation at kunne erhverve arealer til nye anlæg. Det vil nemlig for disse centralers vedkommende blive stedse vanskeligere at finde et for brændsels- og kølevandsforsyning gunstigt beliggende areal af passende størrelse til opførelse af sådanne værker, eventuelt med tilhørende fjernvarmeanlæg, som må påregnes at komme til udførelse i de nærmeste årtier for at tilfredsstille det stadig stigende behov for elektricitet. Den hidtil gældende beføjelse til at foretage ekspropriation er derfor foreslået udvidet overensstemmende hermed.